

Route 66 "The Mother Road" Chicago – Los Angeles 2010

Dag 1 lördag 29/5 Chicago (soligt, 25 grader)

Så var det äntligen dags för avfärd till USA trots vulkanutbrott och strejker. Janne och Gunilla kom och hämtade oss redan kl.05,00. Vi fick åka till Heathrow lite tidigare än beräknat p.g.a. strejk hos flygbolaget.

Efter fem timmars väntan på Heathrow fick vi äntligen kliva ombord på världens största tvåmotoriga flygplan som skulle ta oss hela vägen till Chicago. Åtta timmar senare klev vi av planet för att ställa oss i kön till passpolisen. Det där var inga muntergökar precis, dom borde få gå en charmkurs för att lära sig vanligt hyfs tycker jag.

Efter en kort transport till hotellet med incheckning och annat småstrul så satt man äntligen där i baren och smuttade på en öl med alla andra förväntansfulla deltagare. Senare på kvällen fick vi träffa vår guide som skulle visa oss runt i Chicago.

Dag 2 söndag 30/5 Chicago (soligt, 30 grader)

Enligt programmet skulle vi under två dagar besöka diverse turistfällor, men efter genomgången med guiden fick vi veta att detta skulle klaras av på en dag. Vi skulle bl.a. hinna med Sears Tower, Millennium Park, Navy Pier, åka båt på Chicago River och en massa annat. Kvällen skulle vi avsluta en berömd blues club. Hur i hela världen skulle vi hinna med allt det? Självklart gick det inte och många av oss missade både det ena och det andra.

Dag 3 måndag 31/5 Chicago (växlande, lite regn, 23 grader)

Nästa dag hände det absolut ingenting. Vi låg bara vid poolen och slappade. På eftermiddagen stack några av oss iväg till ett köpcentrum och slog ihjäl lite tid där. Varför det blev på detta viset vet bara ett gäng normmän med Arve i täten. Redan från första dagen strulade det och mer skulle komma. Redan här och nu vill jag påpeka att jag inte försöker att leta upp saker som jag kan klaga på men det var många gånger som det inte fungerade. Totalt sett så var det en häftig resa med många stora upplevelser.

Dag 4 tisdag 1/6 Chicago - Springfield Illinois (soligt, 30 grader)

Då var det äntligen dags att hämta våra beställda HD'n hos Eaglerider. Det började inte så bra. Det fanns inte Electra Glide till alla trots att vi bokade hojarna för nästan ett år sedan, skitdåligt. Här borde guiderna tagit tag i saken och styrt upp. Vissa singelåkare fick Electra medans andra paråkare fick Road King. Vi blev dessutom erbjudna en BMW och en Goldwing!?

Guiderna struntade totalt i vilka hojar vi fick ut och lämnade över till oss i gruppen att lösa problemet. Efter många om och men var vi mer eller mindre nöjda med hojarna. Som tur var hade jag och frugan tagit med oss komplett hojustrustning. Här fanns inte något större utbud trots att man sagt att allt fanns att köpa om man ville. Det är ingen hjämlag här så varför skulle det finnas hjälmar till salu?

Efter flera timmar av strul så kunde vi äntligen ge oss iväg. Målet för dagen var Springfield i Illinois. Efter ett par timmars resa mötte vi ett annat Route66 gäng som var på väg från LA till Chicago. Efter en kort vattenpaus så bar det iväg igen. I snabb takt avverkade vi en mängd orter som man aldrig har hört talas om. Romeville, Joliet, Gardner, Lincoln, Funks Grove och många fler.

Intrycken är så många att jag inte riktigt kommer ihåg vad jag såg. När vi äntligen kom fram efter ca 50 mils körning så var man ganska trött i kropp och själ. Snabbt bad i poolen och lite körsnack över en öl, upp och duscha, ner och äta, upp och sova för att sen dagen efter kl. 07.00 sitta på Harley'n igen redo att dra iväg.

Dag 5 onsdag 2/6 Springfield – Springfield Missouri (växlande, 25 grader)

I natt var det oväder på gång. Jag vaknade någon gång på natten när utemöblerna flög omkring där ute. Kl. 05,30 ringde väckarklockan. Lite seg i kroppen efter första dagen på Harley'n.

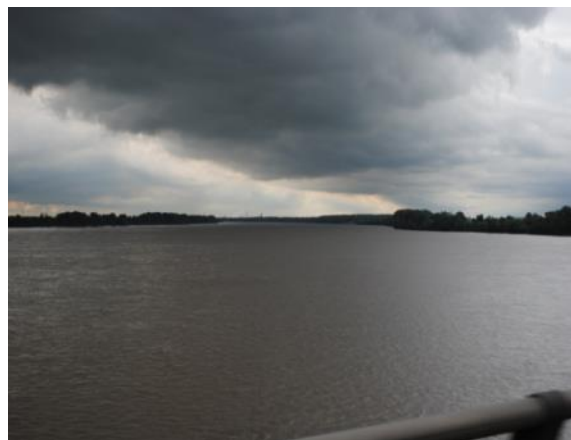
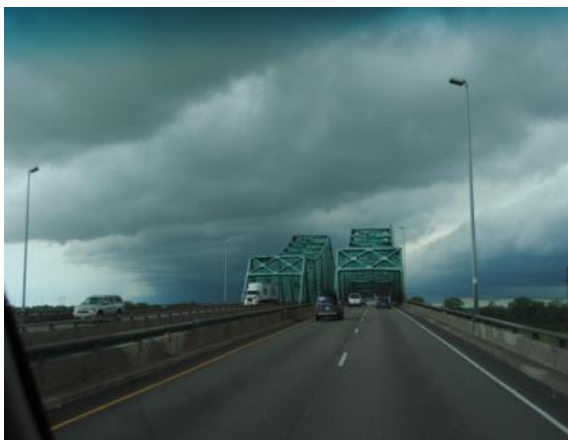
Tänk vad det kan skilja i komfort mellan två så liknande motorcyklar. Det är ofattbart att Harley'n kostar lika mycket som en Gold Wing. Det är nästan som att köra en traktor. Nåja, det var ingen som sa att det skulle vara en enkel och bekväm tur och dessutom så ska väl denna runda köras på äkta amerikanskt järn.

Efter en snabb runda på toa så var det bara att springa över gatan och in på "Dennis" för att käka en amerikansk frukost bestående av ägggröra, bacon, stekt potatis, rostad macka och en stor kopp kaffe. Hur kan dom leva på det här?

Kl. 07,00 drog vi i väg på blöta gator mot St. Louis. Idag så fick vi byta hoj med Lasse som offrade sig för frugans skull (tack Lasse). Det var tunga moln på himlen denna morgon men vad gjorde det när radion på Harley'n vrålade ut "Born too be wild".

Enligt planen så skulle vi åka igenom St Louis och passera "Gateway Arch". Det är en jättestor båge som syns från långt håll och är ett minnesmärke över alla som försökte dra västerut för länge sedan. Tyvärr så fick vi inte se den eftersom guiderna troligen inte hittade den. Vi åkte vidare över Mississippi river på Chain of Rocks Bridge och höll uppsikt över en gammal hjulångare som nu fungerar som ett flytande kasino. Den såg vi inte heller till.

Vid lunchtid stannade vi till på ett ställe där den gamla banditen Jessie James hade sitt gömställe. Det var ett stort grottsystem där han tydligen gömde sitt tjuvgods. Hungrig som man är så passade jag (och några andra) på att äta en hamburgare.

Efter burgaren skyndade jag ut till Harley'n och försökte ta reda på varför inte mitt bromsljus fungerade. Efter lite meck så kunde vi konstatera att det troligen var ett relä som kärvade. Rådet jag fick av guiderna var att inte köra sist. Smart lösning med tanke att vi bara hade 350 mil kvar att köra.

Så var det dags att fara iväg igen. Efter ca en timma så stannar vi för att kaka lunch?? Det var ju snarare dags för trefika. Någonstans funkade inte informationen, flera av oss var ju redan fulla av hamburgare. Stället som stannade på hette Missouri Hick Bar b Que. Det var ett fint mathak med fin träinredning.

Nästa stopp på vägen var en liten bar som hette Devils Elbow. Här visste guiderna exakt vad som väntade. I lugn och ro stod jag i skuggan och tuggade på mitt äpple när Janne kommer skrikande.

- Nu är det bäst att du kommer för nu tänker Eva ta av sig bh'n.
- Vad i h-vete, tänkte jag? Vad har hon nu hittat på?

Guiderna har lurat in tjejerna på en bar där damer endast har tillträde efter att bh'n hängts upp i taket. Alla bangar förstås utom min fru. Där inne sitter det ett par glada gubbar med dollarsedlar i handen och bara väntar på att få se ett par bröst.

Listig som hon är så har hon under uppståndelsen lyckats lossa på bh'n på något konstigt sätt utan att någon märkte det. Ut ur tröjarmen far bh'n utan att gubbarna ens hinner blinka.

Där sitter ett par gubbar med stora ögon och undrar vad som hände medan Eva basunerar ut att, så här gör vi i Sverige. Snacka om blåsning. Nu hänger bh'n där i taket tillsammans med hundratals andra med märket "Eva GWCS".

Efter pausen for vi vidare mot dagens mål, Springfield. Det var ganska varmt när vi kom fram på kvällen så alla skyndade till följebilen för att köpa lite förfriskning. Efter det fick vi nycklarna till våra rum. In med packningen och sen ner i poolen. Det var ett fint gammalt motell med mycket historia. Tydligt hade en av ägarna varit med och grundat Route66.

Varje stad skötte sin del av byggandet av vägen och på så sätt fick man till slut en genomfartsled för tunga transporter hela vägen mellan Santa Monica och Chicago. Föreståndaren på motellet kunde en hel del om Route66 som hon delade med sig av samtidigt som vi mumsade på pizza. Här är också en berömd president född, Abraham Lincoln hette han.

När pizzan var svalt och informationen var slut stod vi där och småpratade. Plötsligt brakade det till som bara den. En bil med en olycklig grabb och hans dejt kommer farande på bara tre hjul. Ett framhjul hade lossnat. Vilket gnistregn. Undrar om hans dejt var imponerad. Det blev bärgningsbil därifrån. När mörkret hade lagt sig så såg vi hur det blixtrade överallt på himmeln och vinden börjar öka. Som bekant är ju allting stort här och det gäller även vädret. Hoppas att det passerar under natten. Det gjorde det som tur var.

Idag passerade vi flera små orter som Joplin, Libanon, Rolla, Fanning, Bourbon och Kuba där världens största gungstol finns. Det var ganska struligt med körningen idag eftersom många hade problem med kördisciplinen. Vissa väntade inte, andra körde fel och några stannade på motorvägen (tokstollar) för att byta till regnkläder samtidigt som ledarbilen fortsatte framåt i 65 Mph. Gissa hur fort vi (som åkte sist) fick köra för att komma ikapp.

Dag 6 torsdag 3/6 Springfield – Stroud Oklahoma (soligt ca 30 grader)

Vi gick upp även denna dag kl.05,30. Natten har varit lugn trots hotande oväder igår kväll. Idag ingick en enkel frukost med lite flingor, yoghurt, bröd och kaffe. Kaffet är ju lite svagt här så vi fick preppa det med lite pulverkaffe som Christer hade med sig. Jag tror att vi rensade hela stället på mat och man kan ju nästan gissa vad dom tänkte om oss.

Vi kom iväg vid sju tiden och som vanligt började vi med att tanka. Så här gick det till. Guiderna åkte in på macken med alla motorcyklarna efter sig. En guide gick in för att lämna bensinkortet medan vi andra radade upp oss i två köer. En guide vid varje pump och sen var det bara att rulla fram till pumpen när man stod på tur.

Här gällde det att få rätt guide som tankman för en av dom spillde ner min tank mer än en gång. Hyggligt med tanke på att det var jag som stod som ansvarig för hojen. Vid ett tillfälle dränkte han hela min tank och mer därtill när hojen var glödvarm. Det var bara tur att inget hände. Nog om det.

Idag skulle vi åka igenom tre stater, Missouri, Kansas och Oklahoma. Efter en stunds körning så var det dags för en paus. På en gammal nerlagd bensinmack i Cartage kunde man få en munk och en kopp kaffe för en slant. Det fanns även annat att köpa och en massa gamla prylar från tiden då det begav sig. Stället drevs av en äldre man som visade sig vara en glad prick. Vi fick även provsitta en gammal T-Ford.

Så bar det iväg igen. Efter en liten stund så svängde guiderna av till höger och in på en liten grusväg?? Här skulle det passa bäst med en offroadhoj. Jag nämnde ju tidigare att alla ansvarade ju för sin egen hoj som dom tydligt informerade om innan vi hämtade ut hojarna. Jag vill även minnas att där stod någon klausul om körning utanför vägbeläggningen var förbjudet. Här fanns ju ingen beläggning alls. Nu gällde det att ta det försiktigt.

Tänk er denna syn när en stor van med lika stort släp och 17 motorcyklar kommer åkande på en traktorväg mitt i ingenting. Hjulspåren (vägen) slutade på en gräsplan vid ett hus. Där fick alla vända och åka tillbaka 50 meter för att svänga vänster upp i nästa hjulspår som slutade i en backe. Där uppe välte tre hojar. Efter diverse stök och bök fick alla ner sina hojar.

Döm om min förvåning när guiden ytterligare en gång gör en vänstersväng på denna offroadbana. Denna gång en svår sväng snett vänster bakåt i en nerförsbacke. Nu började passagerarna att kliva av, ingen vågade åka i den hårnålsböjen. Även denna gång så slutade hjulspåren i en gräsplan.

Denna röra slutade med att vi åkte tillbaka där vi kom ifrån, ut på den större vägen igen och tillbaka. Efter en stund så svängde vi av till vänster, denna gång på rätt väg. Vad sägs om det?

Efter detta kraftprov så började det knorra i magen. Vi stannade till vid ett litet gatukök som hette 4 Woman i Galena, Kansas. Här bjöds det på hemlagade hamburgare, chips i påse och dricka för en billig penning. Om man har sett filmen Cars så kommer man att känna igen sig. Där stod den gamla bärgningsbilen och annat från filmen, kul. Här fanns även annan underhållning. För några dollar så visar en äldre man hur han kan vrida sina fötter så att de pekar bakåt.

Efter lunchen bar det åter iväg mot dagens mål som var Stroud. Innan vi nådde vårt mål för dagen så stannad vi till på ett Route66 museum i Miami, (inte i Florida). Där fanns en del gamla fina hojar och även en Husqvarna.

Idag kom vi fram ganska tidigt, vid fyra tiden tror jag. Ju längre sydväst vi kom desto varmare blev det. Det blev ju inte bättre av att sitta på Harley'n heller. Glödhetta grenrör på ena sidan och en nästan lika varm transkåpa på den andra. Här funkade mina chaps perfekt som isolering mot värmen. Jag hade kortbyxor under så det var bara att hoppa ur chapsen vid längre uppehåll.

Efter den vanliga proceduren med nycklar, packning, låsning och hitta till rummet så gled vi ner till poolen för lite svalka. Sen var det dags tvagning och mat. Vi hoppade i säng redan vid 10-tiden. Körningen var ganska krävande i värmen och sen skulle vi ju gå upp så himla tidigt varje morgon.

Dag 7 fredag 4/6 Stroud – Amarillo Texas (soligt, 34 grader)

Återigen en tidig morgon på hojarna. Efter sedvanlig tankning så tog vi sikte mot Oklahoma City. Vi passerade stan utan stopp för vi skulle ju besöka världens största Route66 museum som ligger i Clinton.

På vägen dit fick vi följa av Haiway Patrol som lade sig sist i kön och nyfiket följde efter oss. Guiderna som ofta körde för fort märkte inget av detta utan fortsatte som vanligt. Som tur var så han kön inte töja ut sig för långt innan vi skulle svänga av från Interstate mot Clinton.

Här kunde man följa hela byggandet av Route66 från början till slut. Man kunde också ta plats i ett 50-tals café och drömma sig bort till en annan tid. Naturligtvis så fanns det även prylar för den köpsugne.

Lunchen visade sig att bli en speciell upplevelse. I det lilla samhället Erick fick vi ett varmt mottagande av Harley och Annabelle. Två hippies i 70 årsåldern klädda i snickarbrallor mönstrade i amerikanska flaggan hoppade runt på gatan, viftande med svenska flaggor.

Vi blev inbjudna i deras bostad/lokal där vi fick förse oss med mackor och dricka. Sedan började det tokigaste uppträdande jag varit med om på länge med sång och gitarrspel. Vi fick också delta med lånade kastanjetter och tamburiner. Efter en timmas sprattlande och hoppande så började våra värdar bli trötta (vi också).

Nu var det dags att fara vidare mot Amarillo.

Vi hade nu kommit till Texas och där tog de stora grässlätterna vid. Vilka enorma ytor. Vägen försvann i fjärran och när jag tittade åt sidan så kunde man se horisontlinjen kröka sig. Det var som ett stort grönt hav och långt där ute i gräshavet så rörde det sig kor överallt.

Som vanligt så var det varmt och svettigt och vätska behövdes. Vi stannade till på en större rastplats med lite turistgodis. Här uppmanades man även att ha koll på skallerormar. Man säger ju att allt är stort här och vad sägs om det här. I slutet av 1800-talet så fanns det en ranch här som hade över 100 000 djur. Det krävdes en hel del manskaper och mark för att hantera detta.

En halvtimme senare satt vi åter på hojarna på väg genom detta enorma landskap mot nattens boende. Efter den vanliga proceduren med nycklar, packning, låsning och hitta till rummet så gled vi även denna kväll ner till poolen för lite svalka. Det var den första pool som hade badtemperatur som passade för en viking. Efter detta uppfriskande bad så började man bli laddad för kvällens måltid som skulle vara något extra för den hungrige.

På restaurangen The Big Texan serverades stora biffar. Den största av dom alla (2,2 kg) fick man gratis om man käkade upp hela måltiden. Det var ingen i vår grupp som antog utmaningen. I menyn så upptäckte jag att man kunde beställa en tredjedels jättebiff och nyfiken som jag var så kunde jag inte låta bli. Sju hekto biff med tillbehör blev en svår nöt att knäcka men det gick.

Efterrätten (chokladkaka med vispgrädde) som frugan envisades med att beställa visade sig att vara större än beräknat. Efter att vi båda två ätit så mycket som vi orkade blev det ändå mer än hälften kvar. Nu gällde det att försöka smälta maten så fort som möjligt för annars trodde jag att frugan skulle bli tvungen att hämta en pirra och köra mig till rummet.

Som avslutning på middagen fick vi lite underhållning av tre äldre cowboys med gitarrer och sång. Efter denna bastanta måltid så var det bara att försöka ta sig till rummet lite försiktigt så att brallorna inte sprack.

Dag 8 lördag 5/6 Amarillo – Santa Rosa New Mexico (soligt, 40 grader)

Körsträckan idag var endast 300 km så det blev sovorgon till 7.30, skönt. Vi gick ner till gårdagens restaurang för att koka frukost. Frukostbiljetterna som vi fick igår skulle ge oss lite rabatt på maten men som vanligt så blev det missförstånd och vi fick betala en skaplig hacka för frukosten. Nåja, mätta blev vi i alla fall.

Jag tror att avfärden skulle gå vid 9-tiden. Det var inte så ofta som vi fick vänta på våra kamrater men idag så kommer Janne springande med toapappret hängande i brallorna samtidigt som alla satt och väntade på hojarna.

Dagens första sevärdhet var världen största bootsbutik. Här skulle det shoppas. Snart var vi på väg till dagens andra attraktion som var Cadillac Ranch. Ute på ett fält stod sex eller sju bilar halvvägs nergrävda i backen med bakluckan i vädret. Vad tänkte den som gjorde detta? Synd bara att alla bilarna var grafittimålade.

Efter detta korta stopp så närmade vi oss gränsen till New Mexico och nästa landmärke. Vi åkte över gränsen och stannade till vid Adrian som är precis halvvägs till Santa Monica. Detta hade markerats med en stor skylt och det blev återigen dags för gruppfoto. Här fick vi även tid för en liten kaffepaus, om man hann med. Kom man sist in så fick alla andra vänta. Det tar ju lite tid att servera ett trettiotal personer.

Av någon anledning så tycktes det som att guiderna alltid var först i kön och först ut för att sedan stressa den stackare som blev sist. Enligt min mening så borde guiderna vara sist i kön så att alla kunde fika. Så här var det vid många pauser och uppehåll, dåligt.

Som vanligt när man är ute med hojen så kommer man i kontakt med andra knuttar. Vi pratade lite med ett par som delvis åkte Route66. Dom hade varit ute i tre veckor och var nu på väg hem med sin fina guldvinge med släp. Det kan inte hjälpas men jag hade gärna bytt hoj med dom.

Dags att rulla igen och en kort stund senare passerar vi ett jättekors som någon religiös församling hade rest. Stort som ett åtta vångingshus stod det där mitt på slätten. Dagens etapp var kort och snart närmade vi oss hotellet i Santa Rosa.

Här skulle vi dela på oss. Några av oss hade beställt ett extra evenemang på Kelling Ranch där vi skulle få en uppvisning lassokastning och djurhandtering. Vi skulle äta middag, övernatta under bar himmel och slutligen få en riktig cowboyfrukost. Detta för ca 600 SEK per person. Vi som skulle till ranchen skulle vänta på ett bilmuseum i Santa Rosa medan de andra inkvarterade sig på hotellet.

Döm om min förvåning när vi alla åker till hotellet och där får veta att det extra betalda ranchbesöket delvis är inställt. För ynka 600 spänn fick vi mat, kasta lasso och titta på när en gubbe på häst jagade vettskrämda kor i en hage. Jag som hade sett fram emot att sova under bar himmel i kolmörkret och titta på stjärnhimmeln. Det

hade nog blivit en häftig natt, för där ute fanns inte en massa ljusföroreningar som förstörde stjärnljuset.

Några timmar senare var det åter dags att fara tillbaka till stan. När vi kom fram till hotellet vid niotiden hade det hunnit bli mörkt. Jag frågade frugan om hon ville åka tillbaka ut utanför stan och kolla in stjärnhimmeln men hon var lite halvrisig och sliten så hon ville gå och lägga sig.

Då fick jag väl åka själv tänkte jag man då dök en annan kandidat upp och ville följa med. Så då drog vi iväg, jag och Krister. Belysningen i stan gjorde sitt bästa för att hjälpa oss att hitta tillbaka där vi kommit ifrån. Vi hittade ut till samma väg men nu var det kolmörkt. Nu kunde man även konstatera att även belysningen på Harley'n inte kom upp i samma klass som vingen.

Vi svängde in på en liten grusplan och parkerade hojarna. Det blev kompakt mörkt när vi stängde av hojarna och stjärnhimmeln var tydlig och klar. Så där stod vi då i mörkret, två tuffa killar bredvid våra Harley i skinnvästar och chaps, tittande upp i skyn.

Efter en stund frågade jag Krister om han visste vad skallerormarna gör på natten. Det visste han inte. Tystnad. Två sekunder senare sitter vi på hojarna på väg mot stan och säkerheten. Senare samma kväll så kunde man se två tuffa Outlaws (utan hjälmar) komma rullande genom stan funderande på vad skallerormar gör på natten.

Dag 9 söndag 6/6 Santa Rosa – Grants New Mexico (soligt, ca 40 grader)

Vi började åka tidigt som vanligt. Det är bra för då hann vi åka en del innan det blev för varmt. Dagens höjdpunkt var planerad till en indianby som låg högt uppe på en klippformation som kallas för mesa.

Som vanligt så strulade det när vi skulle betala för visningen av indianbyn, rabatt eller inte. Hade guiderna ingen koll alls? Till slut så kom vi med bussen upp till byn. Det var branta backar hela vägen upp och jag var glad att jag slapp att gå.

Där uppe på platån låg byn Acom Sky City som var flera tusen år gammal (tror jag). Jag hade en föreställning om att indianerna bodde i tält precis som man sett på tv men där hade jag fel. Här bodde bofasta indianer i stenhus. Med tanke på värmen som råder här så var det väl ganska naturligt val.

En lokal guide mötte oss uppe på platån. Vi började traska runt bland husen och stannade här och var för att lyssna. Efter en stund började värmen göra sig påmind och jag började längta efter svalka. Det fanns vatten att köpa av indianerna men det tog slut ganska snart så jag bestämde mig för att avbryta rundvandringen.

Frugan och jag tog vägen ner genom den gamla passagen som indianerna själva använt en gång i tiden. Det var en brant trappa/stig som delvis var uthuggen i berget. Här gällde det att ta det försiktigt så att man inte snubblade för då skulle man komma till botten av ravinen fortare än kvickt. Sakta men säkert trevade vi oss neråt. Inne bland klipporna var det helt tyst och skuggan är svalkande. Vi stannade halvägs och bara njöt av omgivningen. Tänk vad naturen är mäktig.

Väl nere i dalen tog vi sikte på indianmuseet. Vis av erfarenheter gick vi direkt till restaurangen och beställde mat. Det var inte den snabbaste personalen precis men maten var bra. När vi hade ätit upp så kom resten av gänget, hungriga och törstiga. Nu blev det kaos i köket och alla hann inte att äta i lugn och ro.

Som vanligt hade guiderna redan käkat och stressade på dom som fick maten sist. Då började det komma förslag om att dela gruppen i två. Med hjälp av en GPS så skulle eftersläntrarna få köra själv till Grants. Vilda protester från några stoppade detta dumma förslag.

Nu gnäller jag på guiderna igen men eftersom en av dom kört denna runda fyra gånger tidigare så borde han väl veta bättre. Vi kunde ju delat upp gruppen i två vid visningen. En grupp äter och den andra tittar på indianbyn, osv. Det hade gått mycket smidigare och inte tagit så lång tid i anspråk eftersom guiderna hade så bråttom.

På dagens sista etapp kändes värmen värre än vanligt men vad gjorde det när landskapet var så fantastiskt. Det var som att åka i en gammal västernfilm och man bara väntade på att Clinton eller John Wayne skulle dyka upp någonstans.

Dag 10 måndag 7/6 Grants – Williams Arizona (soligt, 42 grader)

Upp tidigt som vanligt för att hinna med morgonrutinerna. Kl. 07,00 satt vi som vanligt på hojarna för att åka iväg. Idag fick vi börja dagen med att leta upp en däckfirma. Anja och Erik hade fått punka på Mustangen. Det löste sig på bästa sätt (gratis) troligen för att Anja är en trevlig tjej och kunde snacka med killarna på däckfirman. Vad gör man inte för en ung snygg svenska? Efter en dryg halvtimme så kunde vi dra vidare.

Första stopp i dag var Gallup och ett hotell som heter El Rancho och har varit med i flera västernfilmer. Inredningen gick i tung och stabil träkonstruktion och hade många år på nacken. Här hade även en massa kändisar bott, t.ex. Ronald Regan, Humphrey Bogart, Katherine Hepburn, Jane Fonda och många många fler.

Vi passerade gränsen till Arizona innan det var dags för nästa turistattraktion, nämligen Painted Desert. Även här skulle vi betala för att åka in och guiderna fick fixa med entrén för alla. Det blev en viss fördröjning här och kön började växa bakom oss.

En mc-klädd tjej kom gående och frågade vad som stod på. Jag berättade vad som hände där framme och då svarade hon på svenska. Tänk vad världen är liten. Det löste sig med entrén så vi rullade in i området. Om jag inte mins fel så var det nog första vägavsnittet som hade mer än en kurva innan nästa raksträcka.

Vi stannade till på en större p-ficka med en enorm utsikt över detta svagt rödfärdade ökenområde, häftigt. Efter en hel del kamerarassel så bar det iväg igen till den förstenade skogen. Vi åkte i lugnt tempo genom en stekhet öken. Det såg inte ut som Sahara precis men det var nog lika mycket växtlighet, dvs. ingen.

En stund senare var vi framme vid den förstenade skogen. Här låg stora trädstammar i stycken helt i sten. Jag kommer inte ihåg åldern men gamla var dom. Det är så mycket vi ska hinna se och pauserna blev alldeles för korta. Snart var vi på väg igen ut ur parken men innan dess så stannade vi till vid en plats där Route66 en gång gick. En skylt och en gammal rostig bil fick markera platsen.

Lunchuppehållet idag blev på en gammal Route66 restaurang i Holbrock. Där fick vi en god och kryddig lunch. Den var lika het som värmen utanför men det passade bra. Efter maten så bar det ut i värmen igen men eftersom inte alla var klara så blev det lite tid över. Det är nu så varmt på dagarna att ingen orkar göra något. Vi släntrade bort till den lilla parken i centrum för att få lite skugga. Där fick vi sällskap av det lokala A-laget som sov ruset av sig.

En halvtimme senare satt vi åter hojarna med sikte på Winslow. Efter någon timma så var det dags för en kortare vattenpaus. Guiderna informerade om att vi rullar om tio minuter så då ska vi sitta på cyklarna igen. Det är ju konstigt men så fort det finns något att köpa så är det alltid någon som ska handla. Så även denna gång. Efter tio minuter börjar guiderna köra iväg medans några drällde kvar i affären.

Vi som åkte sist i kön satt i värmen och såg att kön försvann till vänster där framme under Interstate. Efter en stund så ruttnade jag och drog iväg efter kön och tänkte både det ena och det andra. Någon måste ju se var dom blir av efter att dom försvunnit ur sikte. Mycket riktigt så hade dom svängt höger direkt och jag såg dom långt där framme. Varför var det ingen som väntade?

Samtidigt kommer drällputtarna ut ur affären och upptäcker att nästan hela gänget har dragit. Dom hoppar upp på cyklarna och ger järnet utan att svänga vänster. Med full gas far dom ut på Interstate med en ilsken sisteman efter sig. Till slut lyckades han komma i kapp och få stopp på dom. Tillsammans hittade dom ett ställe där dom lyckades ta sig över på andra sidan av motorvägen och åka tillbaka.

Efter en stund så kom dom till vägkorsningen där vi väntade. Vi rullade iväg och ni kan ju bara gissa hur fort vi skulle behöva köra för att komma ikapp resten. Jag tog täten i gruppen och tänkte inte göra någon vansinneskörning bara för att gruppen hade dålig kördisciplin.

Längre fram så hade förtrupperna gjort halt och vi kunde tillsammans rulla in i Winslow. Här skulle vi titta på en gatukorsning därför att popgruppen Eagles gjort en låt som innehåller texten "Well, I'm a standing on a corner in Winslow, Arizona" ??? Efter denna upplevelse så bar det iväg ut på Interstate.

Efter ett par km så passerade vi en skylt som visade att här låg det stora meteoritnedslaget (14 km i diameter) som jag gärna skulle tittat på i stället för en gatukorsning. Fast hade vi stannat där så hade väl någon undrat varför vi stannade mitt i stekheta öknen för att titta på en grusgrop.

För första gången var jag riktigt seg och hade problem att hålla mig vaken. Som tur var så började luften att klarna. Förklaringen fick jag snart. Det började dyka upp träd här och var och jag förstod att vi var på väg att lämna öknen.

Här började enligt min mening den finaste delen av den ca 430 mil långa Route66. Flagstaff hette stan där jag piggade till. Här var det hög frisk luft med skogen tätt in på knuten. Efter lite förfriskning så åkte vi vidare mot Williams som var dagens mål. Där skulle vi bo i två nätter. Dagen efter var det Grand Canyon som stod på schemat.

Som vanligt vid framkomsten till hotellet så var det poolen som gällde. Det var riktigt skönt med ett dopp och det var första gången på länge som det kändes kallt i vinden efter badet. Williams är en liten stad med anor från förr. På den tiden tror jag att den hette Fort Williams och var en plats där nordstatarna höll till.

Vid sjutiden var det dags att dra ut på stan för lite mat. Efter lite planlöst irrande blev vi stoppade av en uppgörelse från förr. Ett par cowboys hade en dispyt mitt på gatan omringade av turister. Snart började pistolerna att tala och problemet var löst. Så kunde det gå till då det begav sig.

Före restaurangbesöket så skulle vi fixa lite pengar. Vi hittade en uttagsautomat och i ett svagt ögonblick så lät vi Kurtan gå före. Han tackade och passade på att tömma automaten på pengar. Som tack för det så tyckte vi att han kunde bjuda oss andra på mat. Vi hittade vår restaurang och fick oss ett gott mål mat. Senare på kvällen släntrade vi hemåt i sakta mak på huvudgatan. Här drällde det av butiker som erbjuder ett och annat.

Dag 11 tisdag 8/6 Grand Canyon (soligt, 40 grader)

Vi började dagen med lite strul. Vår sisteman fick nog under gårdagen och passade på att lämna tillbaka västen. Guiderna struntade i detta och vi gav oss iväg i alla fall. Resultatet av detta blev att vi tappade bort våra kamrater i bilen (Anja och Erik). Unga och orädda så löste dom problemet själva.

Vi åkte in i Grand Canyon med den enklaste entrén som kunde erbjudas. Nu fick vi vara här i sju dagar och man kunde nu ana storleken. Grand Canyon är lika stort som Schweiz. Detta jättedike som är ca 350 km långt, mellan 6 och 29 km brett och på det djupaste stället 1,8 km har Coloradofloden genom årmiljonerna skapat.

Efter gruppfoto är det dags för vissa av oss att åka till flygplatsen. Där väntar helikopter som ska ta oss över området. Nu dök nästa problem upp. Vi kom dit

försent. Man blir ju bara så trött. Hur är detta möjligt? Skulle vi bli blåsta ännu en gång? Jag var beredd att ge upp när vi lyckades få en ny tid på eftermiddagen.

Några av oss träffades på McDonalds för en burgare och lite planering. Vi bestämde oss för upplägget och åkte ut på en tur på fina vägar kring det stora diket. Här och var gjorde vi fotostopp och några av oss tog oss ut till ravinkanten för att titta närmare på fallhöjden. Efter några timmar var det dags att återvända till flygplatsen.

Där fick vi börja med invägning till flygturen. Det gällde att få bra balans på helikoptern för en säker flygning över diket. Man måste erkänna att jänkarna har sinne för det dramatiska. När vi närmade oss kanten till diket så övergick informationen i hörlurarna till Stanley Kuberic´s filmmusik ur 2001. Jag kan bara säga att det var en helt otrolig flygtur. En hel dag var till ända och det var dags att vända tillbaka mot Williams.

Dag 12 onsdag 9/6 Williams – Las Vegas Nevada (soligt, 42 grader)

Dags för avfärd tidigt som vanligt. Nu har guiderna lyckats övertyga Krister igen om att ta västen och åka sist i kön. Som vanligt tar jag och Eva plats före Krister och Anki i kön och försöker hjälpa till så gott det går. På förmiddagen stannade vi till här och var och tittade på gamla bensinmackar och gamla byar där tiden stått stilla. Här fanns det ofta gamla bilar och annat skrot för den teknikintresserade, kul.

Lunchen skulle idag intas i en riktig gammal guldgrävarstad. Vägen dit var en upplevelse i kurvor som slingrade sig på bergsväggarna. Ett par mil senare kom vi fram till Outman. Där traskade åsnorna fritt omkring och ville gärna ha en morot eller två.

Vi släntrade in på en gammal saloon för lite mat och dryck. Ägaren tog upp beställningar och då hörde hon att vi kom från Sverige. Det visade sig att en av hennes bästa vänner kom från Trångsund utanför Stockholm. Tänk att här mitt ute i Arizona´s öknen stöta på någon som har en kompis som bor i Trångkan.

Efter en enkel lunch gick vi ut i värmen igen för att se på omgivningen. Som vanligt så finns det en massa grejor att köpa för den som ville (inte jag). Vi släntrade vidare och kom till en bar som hade en liten annorlunda inredning. Väggar och tak var klädda med dollarsedlar?

Snart var det dags att åka vidare mot Las Vegas men först skulle vi passera Hoover Dam. Jag såg en dokumentär om byggande av dammen på tv så det skulle bli spännande att få titta och åka på jättedammen i verkligheten.

Nästan framme vid dammen gick vägen igenom en säkerhetskontroll. Personalen där informerade om att inga skåpbilar med släp fick åka över dammen av säkerhetsskäl. Detta sedan sprängningen 11/9. Hur var det nu? Var det första resan som guiden gjorde eller var det den fjärde? En omväg på 25 mil blev dom tvungna att åka för att komma till Vegas.

Hur som helst så fick förste man en kort instruktion om vägen till hotellet i Las Vegas. En GPS skulle hjälpa till så det var nog inga problem. Det var bara det att inga andra fick veta vad som gällde.

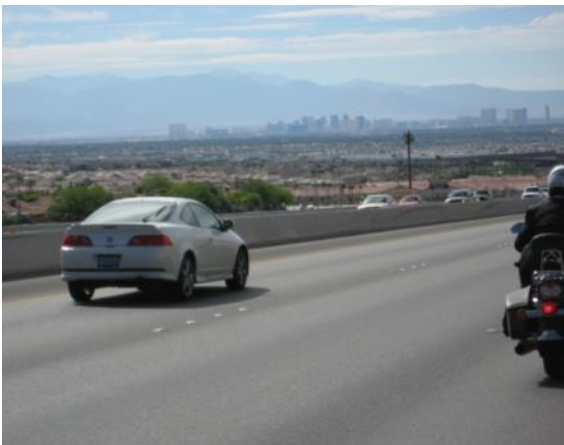
När vi kom fram till dammen bröt den stora förvirringen ut. Förste man bröt heldragen mittlinje och fick med sig ett par hojar och åkte in på en parkeringsplats för motsatt trafik. Vi som inte följde efter åkte vidare till en p-ficka på rätt sida av vägen och väntade där. Andra fortsatte förbi oss och vidare ut på dammen. Vi tog rygg på dom andra och följde med ut på dammen och över på andra sidan för att stanna där.

En minut senare glider en polis upp och säger till oss att vi inte fick stanna där. Det var bara att åka vidare. Vad hände med det planerade stoppet? Med hjälp av Lasse och hans GPS rullade vi vidare mot hotellet i Vegas. På väg ner mot Vegas så kunde man se sjön som fördämningen vid dammen hade skapat. Där nere låg även en marina och badplats. Det hade varit skönt med ett dopp i värmen.

När vi närmade oss Vegas så började vägnätet breda ut sig och trafiken började tättna. Detta var bara en försmak av vad som väntade i LA. Hotellet som vi skulle bo i hette Stratosphere. Jag tror att vi hade hittat dit utan GPS för det var den högsta byggnaden i stan. Själva tornet som är en del av hotellet är ca 300 meter högt. Logidelen var inte så liten heller. Eller vad sägs om kasino och flera restauranger på gatuplan, stor utomhuspool, soldäck på åttonde våningen (tror jag) och över 3000 rum.

Incheckningsdisken låg i samma lokal som kasinot så vi travade rakt in bland spelautomaterna. Jag undrar vad folk tänkte när det kom ett gäng dammiga knuttr inglidande bland kostymgubbar och finkladda damer. Vi fick våra nycklar och sen var det bara att försöka hitta till rätt hiss och till rätt rum. Det gick ganska bra och snart låg man där utslagen på sängen.

Magen började knorra och jag blev påmind om matfrågan. Vi hämtade upp Christer och Anki och åkte ner till restaurangplan. Där hittade vi en bufférestaurang som hade ett enormt utbud, där fanns allt! Efter den bastanta måltiden bestämde vi oss för att en promenad på "the strip" fick hjälpa till att smälta maten.

Tjejerna undrade om kofta var nödvändigt att ta med sig ut. Här inne var det svalt och skönt men jag trodde att det nog var varmare ute även om klockan hade hunnit bli kväll. När vi klev ut så fick vi en chock, det var som att kliva in framför en värmefläkt som blåste på med dryga 30 grader.

Vi gick utmed "The strip" och tittade på alla neonskyltar och flådiga byggnader. Vilket spektakel, det här var verkligen en lekplats för vuxna med tjock plånbok. Kasinon och andra byggnader tävlar om vem som syns bäst. Vid solnedgången så glittrar Donald Trump's kontor i guld. Vi stannade till och tittade på vattenshowen vid Bellagio, det var sevärt. Det var så mycket folk och aktiviteter överallt så att mellandagsrean på Drottninggatan är rena barnleken. Mätta på intryck vankade vi hemåt vid 24 tiden.

Dag 13 torsdag 9/6 Las Vegas Nevada (soligt, 42 grader)

Idag var det fria aktiviteter och dom flesta skulle vara kvar i Vegas. Eftersom vi inte fick stanna till vid Hoover Dam på vägen hit så fick det bli dagens utflykt. Jag och frugan stack iväg mot dammen utan GPS och hoppades på ett gott minne skulle ta oss till målet.

45 minuter senare parkerade vi på p-huset invid dammen. Det var fullt av turister som ville kika på jättebygget. Vi tog oss ner på dammen och började gå över på sjösidan. Där fanns fyra stora intagstorn som tog vattnet ner till turbinerna. Två av tornen tillhörde Arizona och de andra två var Nevada's. Vi tog andra sidan tillbaka och passade på att titta ut över kanten, vilket jättestup! Långt där nere stod ett par bilar och dom var inte större än tändsticksaskar. Vid sidan om och högt över dammen håller de på att bygga en ny bro över Coloradofloden.

På vägen tillbaka passade vi på att åka till en utsiktsplats. Där hade man fin utsikt över fördämningen och marinan. Vi tog en genväg genom ett mindre samhälle uppe på kullarna ovanför Vegas. Det var välordnat och prydligt där och dom som bodde där hade det nog bättre ställt än de flesta amerikaner.

Minnet funkade bra och vi hade snart parkerat på hotellet i Vegas. Av med skinnkläderna och upp till poolen där vi stötte på flera i gänget. Sol, bad och en liten drink blev eftermiddagens aktivitet.

Kvällens middag skulle intas på Harley Davidsson's café. Vi tog den fullpackade lokalbussen som rullade längs med "the strip". Det var en rolig resa med en galen busschaffis som hela tiden gastade om att vi måste packa ihop oss mera annars skulle inte bussen rulla en meter till.

Vi kom till ett riktigt häftigt ställe med god mat och en hel del ögongodis. Fronten på en jätteharley hängde ovanför entrén, inne i restaurangen hängde det Harley's i en linbana i taket, på övre plan fanns det även en del hojar och bilder på kändisar och deras Harley's.

Efter mat och umgänge gick vi ut på stan och kollade in folkvimlet. Det var värsta rusningen även om klockan var nästan midnatt. Vi drällde runt en stund men sen bestämde vi oss för att ta en taxi till hotellet.

Dag 14 fredag 9/6 Las Vegas – Los Angeles California (soligt, 30 grader – mulet, 20 grader)

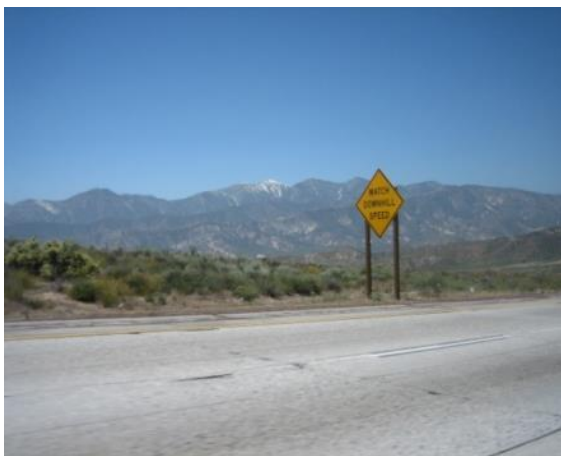
Sista etappen och avfärd kl 06.00. Varning utfärdades för resans varmaste morgon och därför var klädseln lätt. Efter någon timmes körning började vägen sakta stiga mot högre höjder. Snart började temperaturen sjunka och värmen var som bortblåst. Där satt jag i skjortan och frös. Tempmätaren på hojen visade ca 15 grader. Guiderna gasade vidare i sin bil så det var bara att följa efter.

Vid niotiden stannade dom äntligen vid en mack så vi kunde köpa kaffe och macka.

Som tur var så hade jag en jacka i packväskan och den åkte raskt på. Snart var vi på väg igen genom Mojaveöknen. Det enda som påminner om någon civilisation var vägen, där fanns ingenting och man undrar hur dom kunde ta sig genom detta ödsliga landskap endast på hästar.

På väg ner mot L.A åkte vi i den längsta nerförsbacke som jag någonsin kört på, den verkade aldrig ta slut. Vädret började bli sämre och solen försvann in i ett molntäcke som sträckte sig hela vägen till L.A. Trafiken började tätna och när vi kom till L.A så var den ganska så intensiv. Hur skulle det här gå? Guiderna var osäkra i körningen och ni kan ju förstå hur det var för oss längst bak. Efter ett par felkörningar och flera vilda omkörningar lyckades vi till slut hitta till Eagle Riders där vi skulle lämna tillbaka hojarna. Jag fattar fortfarande inte hur vi lyckades få med hela gruppen utan tillbud efter den körningen som vi gjorde i den täta trafiken.

Vi parkerade hojarna som nu skulle besiktigas. Det enda som återstod nu var att kvittera besiktningssunderlaget och lämna tillbaka nycklarna. Lite vemodigt kändes det för nu var resan över och lite vän med Harley'n hade man ju hunnit bli efter ca 4200 km.

Vi fick biltransport till hotell Hacienda som låg i förorten El Segundo nära flygplatsen. Här skulle vi bo i tre nätter.

Dag 15 lördag 10/6 Los Angeles (växlande, 20 grader)

Första dagen i LA börjar med en stadig frukost på hotellet. Sedan var det gemensam transport till Hollywood Boulevard och Walk of Fame. Här drällde vi runt en stund och kollade på alla kändisarnas namn i trottoaren. Vi blev lite nyfikna på en folksamling och gick fram för att se vad som stod på. Där i mitten stod Cindy Crawford och gjorde reklam för något och dessutom delade ut en och en annan kram (jag ställde mig snabbt i kön). Tyvärr så var det många aspiranter så jag blev utan, jag fick trösta mig med att krama träsktrollet Shreck i stället.

Senare på dagen tog vi tunnelbanan till Universal Studio. Det var som ett stort nöjesfält med allt som kan önskas för den som gillar att stoja runt bland det som Hollywood producerar. Det var en kul eftermiddag med många upplevelser. Toppattraktionen enligt min var mening besöket på visningen av Terminator med Arnold. Det blandades med levande skådisar, 3D film och stolar som rörde sig, wow!

Kvällen avslutades med lite mat på området och sen var det dags att åka hem till hotellet. Men innan dess försökte jag utmana någon i Bullriding, ingen nappade. Sticker man ut hakan så får man vara bered på en snyting, utmaningen vändes mot mig själv. Du vågar inte själv, gastade någon. Vuxen som man är så antogs utmaningen genast. Efter en snabb instruktion bar det iväg på vilddjuret och 20 sekunder senare låg jag på rygg och undrade vad som hände!?

Dag 16 söndag 11/6 Los Angeles (växlande, 20 grader)

Idag skulle vi göra sista etappen av den långa resan. Två bilar hämtade upp oss vid hotellet för transport till Santa Monica Beach. Efter lite letande så hittade vi platsen för slutet av Route 66 som hade markerats med en sten med metallinfattning.

Sen var det dags igen för gruppfoto vid den berömda piren i Santa Monica. Resten av dagen var det fria aktiviteter så vi knallade ut på piren bland alla andra turister. Vi gick hela vägen ut för att plåta lite. Där ute hade man fri sikt mot Venice Beach som var målet för dagen, det var en promenad på ca två km.

Ju närmare Venice Beach man kom desto fler udda människor mötte vi och till slut var det ett enda inferno av folk. Här kunde man både få se och köpa det mesta, både seriöst och oseriöst.

På en tatueringsstudio såg jag ett par bekanta ansikten som stod i kö för att märka skinnet. Efter en stunds funderande så anslöt jag mig till kön. Nu är vi ett gäng guldvingeåkare som är märkta för livet efter en häftig resa på en klassisk vägsträcka i det stora landet i väster. Vårken i skinnet försvann efter en gemensam skål i "limman" på väg till hotellet.

Dag 17 måndag 12/6 Los Angeles (växlande, 20 grader)

Hemresedag. Flyget gick på kvällen så vi hade hela dagen på oss i LA. Tillsammans med Christer och Anki tog vi en taxi till Santa Monica för shopping. Vi sprang runt i alla möjliga affärer och på ett ställe blev jag utkastad ur provhytten som var reserverad för damer, vilket tydligen är vanligt i USA. Vi avslutade shoppingen på ett italienskt café som serverade en fin salamimacka och en god kopp starkt kaffe.

Dagen avslutades med middag för hela gruppen och sedan var det gemensam transport till flygplatsen. Det var inte alla som skulle åka hem för några i gruppen skulle stanna kvar och upptäcka Californien på egen hand.

Flygresan på natten till London funkade bra. Jag lyckades sova bort större delen av natten. I London fick vi byta flyg till Stockholm och vi var hemma igen på Arlanda vid 18 tiden. Som tur var hade jag tagit ledigt resten av veckan för att försöka anpassa mig till rätt dygnsrytm igen.

Trots allt strul så var det en mäktig resa som jag kommer att minnas väldigt länge. Vi fick se storstaden Chicago i Illinois, en massa småsamhällen i Missouri och Oklahoma, Texas enormt stora grässlätter, New Mexico's stekheta öken, Arizona's Grand Canyon, Nevada's centrum för lycksökare Las Vegas och slutligen Californien och storstaden Los Angeles.

Vi har åkt genom enorma landskap och vägar som var spikraka och försvann i horisonten. Det var en lång och krävande resa men värt alla ansträngningar.

Gert "TT" Skoglund

